

“No podem ensenyar el que no practiquem”

Coepit facere et docere
—començà Jesús a fer i després
a ensenyar: tu i jo hem de
donar el testimoni de l'exemple,
perquè no podem dur una
doble vida: no podem ensenyar
allò que no practiquem. Amb
altres paraules, hem d'ensenyar
allò que, si més no, lluitem per
practicar. (Forja, 694)

1 de desembre

El Senyor no s'ha limitat a dir-nos que ens estima, sinó que ho ha demostrat amb les obres. (...) Vingué a ensenyar, però actuant; vingué a ensenyar, però essent model, essent el Mestre i l'exemple amb la seva conducta.

Ara, davant Jesús Infant, podem continuar el nostre examen personal: ¿estem decidits a procurar que la nostra vida serveixi de model i d'ensenyança als nostres germans, als nostres iguals, els homes? ¿Estem decidits a ser uns altres Crists? No n'hi ha prou de dir-ho amb la boca. Tu —ho pregunto a cadascun de vosaltres i m'ho pregunto a mi mateix—, tu, que per ser cristià ets cridat a ésser un altre Crist, ¿mereixes que vagin dient de tu que has vingut, *facere et docere*, a fer les coses com un fill de Déu, atent a la voluntat del seu Pare, perquè així puguis empènyer totes les ànimes a participar de les coses bones, nobles,

divines i humanes de la redempció?
¿Vius la vida de Crist, en la teva vida
ordinària enmig del món?

Fer les obres de Déu, no és pas un
bonic joc de paraules, sinó una
invitació a gastar-se per Amor. Cal
morir-se un mateix, per renéixer a
una vida nova. Perqué així obeí
Jesús, fins a la mort de creu, *mortem
autem crucis. Propter quod et Deus
exaltavit illum*. I per això Déu el va
exaltar. Si obeïm la voluntat de Déu,
la Creu serà també Resurrecció,
exaltació. (És Crist que passa, 21)